

ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΑΚΗ

Ο θησαυρός του Ταϋγέτου



Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΤΑΪΓΕΤΟΥ



Σειρά: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ

ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΑΚΗ, *Ο θησαυρός του Ταυγέτου*
Copyright © κειμένου: Μαρία Ρουσάκη, 2013

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Απρίλιος 2013

Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης
Επιμέλεια κειμένου: Κατερίνα Καπνίση
© Εικόνες εξωφύλλου: Shutterstock.com

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-0057-7

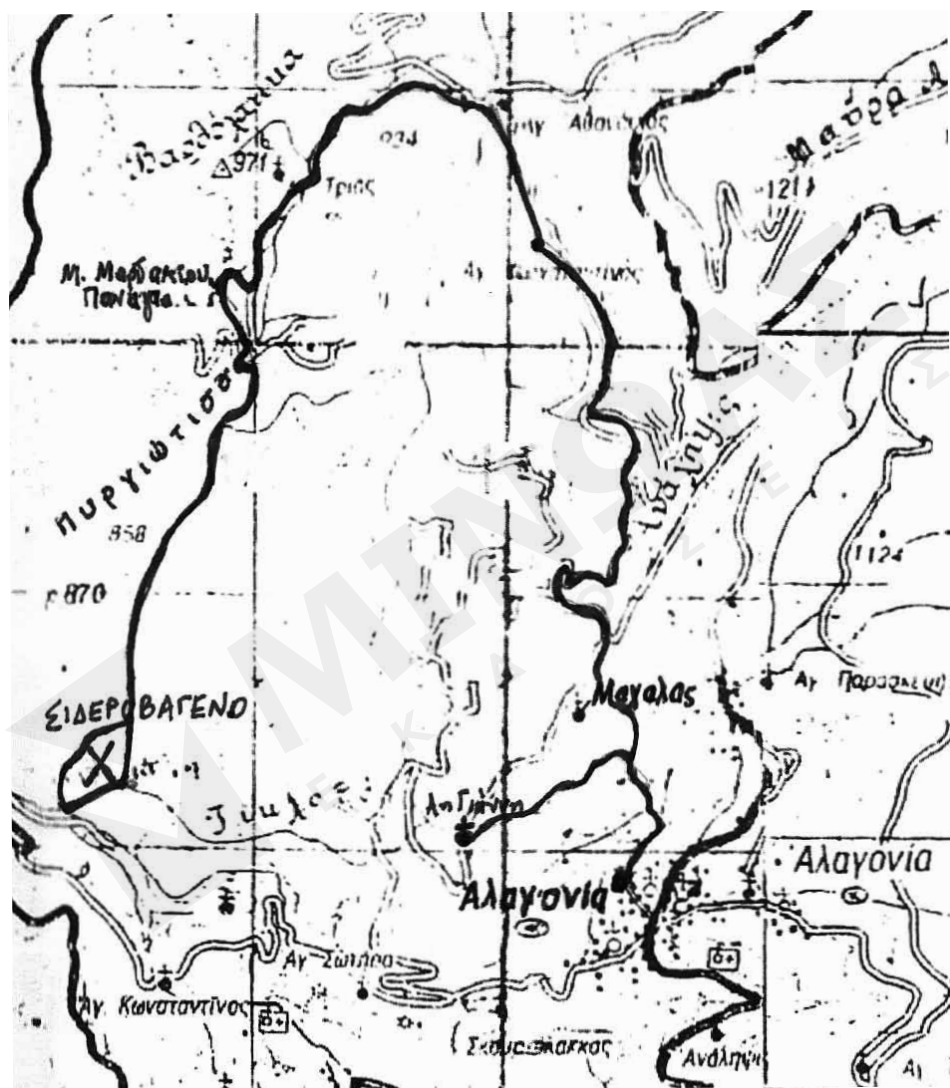
ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΑΚΗ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΤΑΪΓΕΤΟΥ

Για την ομάδα Παντοδύναμη Ζώνη: Αλέξανδρος,
Ιάκωβος, Χρυσοβαλάντης, Γιώργος και Νεφέλη,
που γράφουν, σκηνοθετούν, σχεδιάζουν, παίζουν
και ονειρεύονται με την αστείρευτη φαντασία τους.
Είστε όντως Παντοδύναμοι!

Ευχαριστώ τον Πολιτιστικό Σύλλογο Αλαγονίας
και τους Αλαγόνιους που με βοήθησαν
να συλλέξω πολύτιμες πληροφορίες: Ηλίας Βασιλάκης,
Γιώργος Καζάκος, Ηλιάνα Κουτουμάνου,
Γιώργος και Ξένη Ρουσάκη.

Ευχαριστώ επίσης
τον Γιάννη και τη Ζωή Κωνστανταροπούλου
που μου έδωσαν την ευκαιρία να γράψω
για τον τόπο μου.



ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μέρος Α΄ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Επιτέλους καλοκαίρι!	13
Απόδραση από την Αθήνα	22
Το παιχνίδι του παππού	32
Ο μυστικός χάρτης	44
Ευ αγωνίζεσθαι	54

Μέρος Β΄ ΘΑΡΡΟΣ

Το σχέδιο	65
Η φυγή	74
Τρεις λαλούν...	84
Όλα πάνε στραβά	98
Ο θησαυρός του Ταυγέτου	107
Επίλογος	116

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

*Λοιπόν παιδιά μου συλλογιέμαι
τώρα να βρω μια λέξη
να ταιριάζει στο μπόι της λευτεριάς.
(Γιάννης Ρίτσος, Λοιπόν παιδιά μου)*

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Η μεγαλύτερη χαρά του καλοκαιριού ξεκινά με το πρώτο ανάλαφρο πρωινό ξύπνημα. *Καλοκαίρι*: το τέλος της σχολικής χρονιάς, ανακούφιση, άπειρες δυνατότητες, χαλάρωση και ελευθερία. Όλα αυτά σκεφτόταν ο Βασίλης, αφού ξύπνησε νωρίς το πρωί την πρώτη μέρα των διακοπών του. Η πρώτη του σκέψη ήταν αυτή της απόλυτης χαράς.

«Είναι καλοκαίρι...»

Ύστερα σκέφτηκε κάτι άλλο εξίσου σημαντικό:

«Να ξυπνήσω τον Μιχάλη».

Ο Μιχάλης, στην κάτω κουκέτα, ονειρευόταν ότι είχε υπερδυνάμεις και πολεμούσε έναν γιγάντιο κάβουρα. Ο Βασίλης ανυπομονούσε να τον ξυπνήσει. Κατέβηκε τη σιδερένια σκάλα της κουκέτας και σκούνηξε άγαρμπα τον αδελφό του.

— Μιχάλη, ψιθύρισε, για να μην ξυπνήσουν οι γονείς τους.

Ήταν μόλις εξήμισι το πρωί και ήταν εκατό τοις εκατό σίγουρος ότι η μαμά του, η Μαριάνθη, θα μουρμουρούσε το γνωστό της παράπονο:

«Μα, πώς είναι δυνατόν να μην ξυπνάτε για το σχολείο, και όταν δεν έχετε σχολείο, να ξυπνάτε από τα χαράματα; Μου λέτε;».

Ο Βασίλης σαν να την άκουγε, αλλά δεν πτοήθηκε. Σκούνηξε τον Μιχάλη πιο δυνατά.

— Ε, ξύπνα! Είμαστε ελεύθεροι!

Ο Μιχάλης ξαφνικά πήρε μπρος σαν να είχε κουμπάκι ON-OFF. Πετάχτηκε σαν ελατήριο και έτρεξαν μαζί με τον αδελφό του στο αγαπημένο τους σημείο, στο σαλόνι του σπιτιού. Εκεί πάτησαν ένα αληθινό κουμπί και ξαφνικά ο κόσμος τους πλημμύρισε από τα χρώματα και τα αστεία των αγαπημένων τους κινουμένων σχεδίων. Δεν άφηναν τον εαυτό τους να παρασυρθεί από τα μωρουδίστικα κινούμενα σχέδια. Έβλεπαν μόνο αυτά της ηλικίας τους, δηλαδή για εννιά χρόνων, ή μάλλον για εννιάμισι, για να είμαστε ακριβείς, μιας και τόσο ήταν τα δίδυμα αδέρφια.

Όπως ήταν αναμενόμενο, τα γέλια τους ταξίδεψαν μέχρι το υπνοδωμάτιο των γονιών τους. Όμως, εκείνο το πρωινό η μαμά τους δε θύμωσε με το παράλογο πρωινό τους ξύπνημα. Σηκώθηκε και τους φίλησε στο κούτελο.

— Έτοιμοι για πρωινό;

Όσο η μαμά ετοίμαζε χειροποίητες τηγανίτες,

φρεσκοστυμμένο χυμό φρούτων και δημητριακά με γάλα, τα αγόρια έπλεαν σε πελάγη ευτυχίας. Ποιος νοιαζόταν πλέον για το διάβασμα, για το τρέξιμο από το σχολείο στο γήπεδο ποδοσφαίρου για προπόνηση, από το καράτε στα μαθήματα γλυπτικής;

Ο μπαμπάς τους ο Λάζαρος ήταν λάτρης του ποδοσφαίρου και η μαμά τους λάτρης της τέχνης. Έτσι, είχαν βρει τον τρόπο να μυήσουν τα παιδιά τους στα δικά τους αγαπημένα χόμπι. Όμως, κρυφά, ο Βασίλης αγαπούσε το τένις. Ήθελε να αποχωρήσει από την ομάδα ποδοσφαίρου. Αν και πολύ καλός αμυντικός και λατρεμένος παίκτης των υπόλοιπων παιδιών, ήθελε να σταματήσει αυτό το άθλημα, που ωστόσο λάτρευε ο μπαμπάς του.

Ενώ ακόμα πιο κρυφά, ο Μιχάλης, ο βραβευμένος καρατίστας της οικογένειας, ναι μεν αγαπούσε το καράτε, αλλά δεν άντεχε το μάθημα γλυπτικής που εκτιμούσε τόσο πολύ η μαμά του. Ωστόσο, τα αγόρια δεν ήθελαν να στεναχωρήσουν τους γονείς τους. Έβλεπαν πόσο τους καμάρωναν, πόσο ταλαντούχους τους θεωρούσαν. Το τελευταίο πράγμα που επιθυμούσαν ήταν να απογοητεύσουν τον Λάζαρο και τη Μαριάνθη.

— Έτοιμο το πρωινό! φώναξε η Μαριάνθη από την κουζίνα.

Τα αγόρια εγκατέλειψαν την τηλεόραση μόνο όταν ξεκίνησαν οι διαφημίσεις και τότε όρμησαν προς το μπαλκόνι. Στο τραπέζι του μπαλκονιού ήταν στρωμέ-

νο το πλούσιο πρωινό τους, αλλά εκεί ήταν και κάτι ακόμα, κάτι που τα δύο αδέλφια δεν περίμεναν.

— Έκπληξη! φώναξε ο Λάζαρος ο οποίος είχε ήδη φορέσει το κουστούμι της δουλειάς.

— Αλήθεια; Είναι αυτό που νομίζω; αναφώνησε ο Βασίλης.

— Δεν το πιστεύω! Σας ευχαριστούμε! φώναξε ο Μιχάλης, αρπάζοντας το μεγάλο κουτί από το τραπέζι.

Το κουτί ήταν μόνο ένα και προοριζόταν και για τα δύο αδέλφια. Ωστόσο, δεν τους πείραξε καθόλου που θα μοιράζονταν αυτό το συγκεκριμένο δώρο. Πριν ακόμη ανοίξουν το κουτί, είχαν καταλάβει περί τίνος επρόκειτο.

— Είναι τέλειο! φώναξαν μαζί και μελωδικά.

Τα μάτια τους γούρλωσαν μπροστά στην πιο υπερσύγχρονη και ολοκληρωμένη εργαλειοθήκη του κόσμου! Δεν ήταν μια συνηθισμένη εργαλειοθήκη. Αυτή περιείχε ειδικά εργαλεία και εξαρτήματα —συγκεκριμένα για τον σκοπό των αγοριών— για τις πιο οργανωμένες εξερευνήσεις τους.

— Κιάλια νυχτός! Τέλεια! αναφώνησε ο Βασίλης.

— Μια πυξίδα, ένας σουγιάς, ένας φακός, γάζες, λευκοπλάστ, δύο αδιάβροχες ζακέτες..., συνέχισε ο Μιχάλης.

— Μέχρι και ραδιοφωνάκι. Α, και γουόκι τόκι!

Τα αγόρια ήταν κατενθουσιασμένα. Ήταν το καλύτερο δώρο για το τέλος της σχολικής χρονιάς.

Άλλωστε οι γονείς τους είχαν υποσχεθεί ότι αυτός ο εξερευνητικός εξοπλισμός θα ήταν η ανταμοιβή για τους άριστους βαθμούς τους. Παρόλο που τα δίδυμα ήταν καλοί μαθητές, αυτό το δώρο ήταν ένα σπουδαίο κίνητρο για να παραμείνουν φρόνιμοι ως την τελευταία μέρα του σχολείου. Τις σκανταλιές τις άφηναν για το σπίτι. Και για το καλοκαίρι...

Φεύγοντας για τη δουλειά, ο Λάζαρος τους φίλησε και τα δύο αγόρια τον ευχαρίστησαν με απερίγραπτο ενθουσιασμό.

— Ανυπομονώ να τα δει ο παππούς! του είπε ο Μιχάλης.

Ο πατέρας του Λάζαρου ήταν ο πιο μεγάλος εξερευνητής που ήξεραν. Με τόσο καλά εξοπλισμένη εργαλειοθήκη, σίγουρα ο παππούς τους θα έκανε εξερευνήσεις μαζί τους.

— Πότε θα πάμε στο χωριό, μαμά;

Ο Βασίλης ανυπομονούσε να ξεκινήσουν οι καλοκαιρινές διακοπές τους στο ορεινό χωριό της Μεσσηνίας, στην αγαπημένη τους Αλαγονία.

Η Μαριάνθη, όμως, δεν απάντησε. Τους είπε να φάνε γρήγορα το πρωινό τους πριν κρυώσουν οι τηγανίτες και μπήκε στην κουζίνα. Καθώς ακόμη έτρωγαν χαμογελαστοί, ο Βασίλης είπε στον Μιχάλη:

— Αν δεν πάμε στο χωριό, τότε πού θα εξερευνήσουμε;

— Μην ανησυχείς. Αποκλείεται να μην πάμε, τον παρηγόρησε ο αδελφός του.

Αυτό που δεν ήξεραν και που ήταν ο λόγος της σιωπής των γονιών τους τόσες εβδομάδες τώρα ήταν ότι ο παππούς Μιχάλης ήταν στο νοσοκομείο. Είχε αρρωστήσει βαριά από ίωση, και τα πνευμόνια του ήταν ακόμη αδύναμα. Ο Λάζαρος και η Μαριάνθη δεν ήξεραν πότε και αν θα τους έστελναν φέτος στο χωριό με τη γιαγιά Βασιλική και τον παππού Μιχάλη. Και ούτε είχαν το κουράγιο να τους εξηγήσουν τον λόγο. Τα αγόρια θα λυπόντουσαν αφάνταστα, όχι μόνο επειδή θα έχαναν τις διακοπές τους, αλλά κυρίως επειδή λάτρευαν τον παππού, τον μεγάλο εξερευνητή, τον αρχηγό της ομάδας τους.

Οι τρεις τους, ο Βασίλης, ο Μιχάλης και ο παππούς, είχαν δημιουργήσει την ΟΦΕ, την Ομάδα Φυσικής Εξερεύνησης. Ομάδα χωρίς τον παππού δε γινόταν. Διακοπές χωρίς τον παππού δε γίνονταν. Καλοκαίρι ανέμελο και χαρούμενο χωρίς τον παππού δε γινόταν. Ζούσαν κάθε μέρα εκείνης της εβδομάδας με την αγωνία για το πότε θα ταξίδευαν ως τους πρόποδες του Ταϋγέτου. Το υπέροχο καλοκαιράκι τους πάντα συνοδευόταν από καθαρό βουνίσιο αέρα, από το άκουσμα των τζιτζικιών έξω απ' το παράθυρό τους και την αποκλειστική χρήση του δεντρόσπιτού τους.

Το δεντρόσπιτο ήταν δώρο-έκπληξη του παππού Μιχάλη για τα εγγόνια του. Έχτισε ένα ξύλινο σπιτάκι πάνω σε μια καρυδιά στον κήπο, ώστε να έχουν τα παιδιά ένα καταφύγιο, ένα μέρος όλο

δικό τους για να παίζουν και να καταστρώνουν τα σχέδιά τους.

Εκείνο το πρώτο βράδυ, πριν από έναν χρόνο, τα παιδιά είχαν μπει μέσα στο καινούριο τους δεντρόσπιτο με φακούς και υπνόσακους. Έλεγαν τρομακτικές ιστορίες μέχρι αργά. Όσπου η γιαγιά τους φώναξε μέσα, αλλά απ' την τρομάρα τους δεν μπορούσαν να κατεβούν. Κοιμήθηκαν, λοιπόν, μες στο δεντρόσπιτο όλη νύχτα. Το επόμενο πρωί σηκώθηκαν με το πρώτο φως του ήλιου όλο χαρά και ικανοποίηση.

— Είμαστε Ροβινσόνες!

— Είμαστε σπηλαιάνθρωποι!

Το καλοκαίρι στο χωριό τα δύο αδέρφια ένιωθαν πάντα ελεύθερα και δυνατά. Όμως, αυτό το καλοκαίρι προβλεπόταν διαφορετικό και ούτε καν που το φαντάζονταν αυτό.

Δύο εβδομάδες αργότερα, ο ήχος του τηλεφώνου ήταν ο χειρότερος τρόπος για να ξυπνήσουν τα παιδιά, ειδικά με τέτοια ζέστη. Ήταν οχτώ το πρωί και η ζέστη ήδη εισχωρούσε σαν κλέφτης του ήσυχου ύπνου από τα παντζούρια. Τα παιδιά ήταν καταϊδρωμένα και αγουροξυπνημένα. Άκουσαν τον Λάζαρο να μιλά στο τηλέφωνο και τα αυτιά τους ξαφνικά απέκτησαν ραντάρ.

— Μπράβο! Έξοχα νέα! Να περάσω να τον πάρω εγώ;

Κλείνοντας το τηλέφωνο, άκουσαν να λέει στη μαμά τους:

— Θα βγει σήμερα από το νοσοκομείο. Όλες οι εξετάσεις είναι καθαρές. Και μπορεί να πάει στο χωριό επιτέλους.

Μόλις άκουσαν για το χωριό, τα παιδιά πετάχτηκαν απ' τα κρεβάτια τους.

— Ποιος, μπαμπά;

— Ποιος είναι στο νοσοκομείο;

Ο Λάζαρος αναστέναξε.

— Παιδιά, δε σας το είχαμε πει για να μην ανησυχήσετε. Αλλά τώρα πλέον δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Ο παππούς ήταν λίγο άρρωστος...

— Ο παππούς Μιχάλης; ρώτησε ο Βασίλης.

— Τι είχε; ρώτησε ο Μιχάλης.

— Σημασία έχει ότι τώρα είναι καλά. Και απ' ό,τι φαίνεται, θα πάτε στο χωριό μαζί με τη γιαγιά και τον παππού αυτό το Σαββατοκύριακο.

Τα αγόρια δε χοροπήδησαν στο κρεβάτι των γονιών τους όπως αναμενόταν. Ένιωθαν μπερδεμένα. Να χαρούν ή να λυπηθούν; Τα συναισθήματά τους ήταν σαν ανάμεικτο παγωτό – από τη μια χαιρόντουσαν που θα έφευγαν τελικά για να πάνε διακοπές, αλλά, από την άλλη, λυπήθηκαν με την απρόσμενη είδηση για την υγεία του παππού. Δεν είχαν αντιληφθεί καθόλου πριν ότι παραλίγο να ακυρωνόταν το ετήσιο ταξίδι τους.

Παρ' όλα αυτά, η εβδομάδα κύλησε ξεκούραστα

και χαλαρά με πολλή μπάλα στο αδιέξοδο δρομάκι μπροστά στο σπίτι, ποδηλασία, βιντεοπαιχνίδια, κόμικς και αρκετά παγωτά χωνάκι. Και παρόλο που τα αγόρια ανυπομονούσαν να φύγουν, «να πάρουν τα βουνά» όπως έλεγε ο παππούς, περνούσαν ευχάριστα με τα παιδιά της γειτονιάς. Ήταν τυχεροί που στην πολυκατοικία τους ζούσαν δέκα παιδιά, τα τρία μωρά και τα υπόλοιπα επτά στην ηλικία τους περίπου. Κάθε απόγευμα διοργάνωναν μαραθώνιους αγώνες ποδοσφαίρου, έπαιζαν κρυφτό στην πιλοτή και αντάλλαζαν κόμικς.

— Δε θέλω να τελειώσει ποτέ αυτό το καλοκαίρι! είπε ο Μιχάλης μια μέρα πριν από την αναχώρηση για το χωριό.

Ο Βασίλης συμφώνησε.

— Αυτό το καλοκαίρι θα είναι το καλύτερο της ζωής μας. Ξέρεις γιατί; ρώτησε τον αδελφό του.

— Γιατί; είπε ο Μιχάλης, που επιτέλους η προσοχή του αποσπάστηκε απ' το PSP.

— Γιατί αυτό θα είναι το καλοκαίρι, είπε ο Βασίλης δείχνοντας την εργαλειοθήκη εξερεύνησης, που θα βρούμε τον κρυμμένο θησαυρό!

ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Αν και τα αδέλφια ήταν δίδυμα, δεν έμοιαζαν καθόλου, ούτε στην εμφάνιση, μα ούτε στον χαρακτήρα. Ο Βασίλης ήταν δύο πόντους πιο ψηλός από τον Μιχάλη, μελαχρινός και με μια σπίθα στο βλέμμα, έτοιμος να πρωταγωνιστήσει σε οποιαδήποτε ζαβολιά. Ο Μιχάλης ήταν το αντίθετο ακριβώς: ξανθός και γαλανομάτης. Και πάντα πιο συνεσταλμένος από τον αδελφό του. Άσπρο με μαύρο ήταν ο Βασίλης με τον Μιχάλη. Το μοναδικό που μοιράζονταν και οι δύο, όμως, ήταν το γεγονός ότι δε μάλωναν πραγματικά ποτέ ο ένας με τον άλλο. Σπάνιο φαινόμενο για δύο αδέλφια και μάλιστα για δίδυμα που μοιραζόντουσαν ένα υπνοδωμάτιο, τα παιχνίδια τους και καμιά φορά μέχρι και τα ρούχα, που κατά λάθος μπερδεύε η Μαριάνθη αφού τα σιδέρωνε.

Οι αφορμές για να τσακωθούν ήταν πάντα ασήμαντες και δεν τους έπαιρνε πολλή ώρα πριν συμ-

φιλιωθούν. Για παράδειγμα, ο Βασίλης άλλαζε το κανάλι όπου έβλεπε ο Μιχάλης τον Μπομπ Σφουγγαράκη, για να δει τους Πάουερ Ρέιντζερς. Ή ο Μιχάλης έτρωγε το τελευταίο μπισκότο που είχε ψήσει η μαμά τους. Ή ο Βασίλης –κατά λάθος– έβγαζε την αλυσίδα του ποδηλάτου του Μιχάλη όταν το δανειζόταν. Ασήμαντοι λόγοι, μικροί τσακωμοί που δε διαρκούσαν ώρα. Και ούτε λόγος για ανταλλαγές βωμολοχιών. Η μαμά τους με περηφάνια έλεγε πως τα παιδιά της ήταν «καλά φιλαράκια». Ήλπιζε κρυφά πως έτσι θα παρέμεναν για όλη τους τη ζωή.

Όταν ήρθε η ώρα να «φτιάξουν τα μπογαλάκια τους» και να αποδράσουν από την Αθήνα, η γιαγιά Βασιλική φοβόταν ότι ο παππούς δε θα μπορούσε να οδηγήσει από την Αθήνα μέχρι την Καλαμάτα και από εκεί ως την Αλαγονία. Ο δρόμος για την Καλαμάτα ήταν σχετικά εύκολος, όμως οι στροφές από την Καλαμάτα ως το ορεινό χωριό την ανησυχούσαν.

Ο παππούς Μιχάλης, ωστόσο, ήταν μέλος της ΟΦΕ, της Ομάδας Φυσικής Εξερεύνησης και απ' τους πιο θαρραλέους άντρες του κόσμου. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν τα δύο του εγγόνια. Παραξενεύτηκαν όταν η μαμά τούς αποκάλυψε πως θα ταξίδευαν με το ΚΤΕΛ.

– Γιατί δε θα πάμε με το αυτοκίνητο του παππού;
Η μαμά τους αναστέναξε.

– Γιατί ο παππούς ήταν άρρωστος τόσο καιρό.
Δε θέλουμε να τον κουράσουμε.

Ήταν η πρώτη φορά που τα αγόρια αντιλήφθηκαν τη σοβαρότητα της ασθένειας του παππού τους.

—Μα, τόσο άρρωστος ήταν, που δεν μπορεί να οδηγήσει πια; ρώτησε ο Βασίλης.

Ο Βασίλης φανταζόταν τον παππού του δυνατό όπως τον έβλεπε — ψηλό, γεροδεμένο, με λευκά αστραφτερά δόντια. Δεν του φαινόταν καθόλου ότι ήταν παππούς εξήντα επτά χρόνων.

—Μπορεί να οδηγεί, Βασίλη μου, εξήγησε η Μαριάνθη. Απλώς δε θέλουμε να τον κουράσουμε για λίγο καιρό ώσπου να συνέλθει.

—Ο καθαρός αέρας του Ταϊγέτου θα τον κάνει περδίκι, είπε ο Λάζαρος χαμογελώντας.

Εκείνη την ημέρα θα τους πήγαινε ο ίδιος στον σταθμό του ΚΤΕΛ για να πάρουν το λεωφορείο για Καλαμάτα. Εκεί θα τους παραλάμβανε ο θείος Πα-ναγιώτης με το αυτοκίνητό του.

—Γεια σου, μαμά! Θα τα πούμε τον Αύγουστο! είπε ο Μιχάλης αγκαλιάζοντάς τη σφιχτά.

—Γεια, μαμά! Θα είμαστε καλά παιδιά, πρόλαβε να πει ο Βασίλης πριν καν τους προειδοποιήσει η ίδια.

Μέσα στην κοσμοσυρροή του σταθμού, ο Μιχάλης διέκρινε τη σιλουέτα του παππού. Βάδιζε πέρα δώθε με ανυπομονησία, λες και ένιωθε την αγωνία των παιδιών να φτάσουν στον προορισμό τους.

—Καλώς τα παιδιά μου! φώναξε η γιαγιά Βασιλική.

Τους «έβρεξε» τα μάγουλα με τέσσερα φιλιά και ύστερα ο παππούς τούς πήρε στην αγκαλιά του.

— Πατέρα, φώναξε ο Λάζαρος, θα προσέχεις, ε; ρωτούσε σαν να μην τον εμπιστευόταν και πολύ.

Σαν να ήξερε ότι θα έκανε του κεφαλιού του.

— Θα προσέχω, θα προσέχουμε και όλα θα πάνε καλά! Μην ανησυχείς καθόλου γιατί θα πάθεις εσύ τίποτα, αστειεύτηκε ο παππούς.

Αφού έβγαλαν τα εισιτήριά τους, ανέβηκαν στο λεωφορείο για τη Μεσσηνία. Ο Λάζαρος τους έκανε μια τελευταία αγκαλιά γεμάτος αγωνία αλλά και ανακούφιση. Ευτυχώς για τα παιδιά, είχαν να απασχοληθούν με τόσα πράγματα στο λεωφορείο του ΚΤΕΛ: με το iPod, το PSP και τα κόμικς φυσικά. Η γιαγιά αμφέβαλλε αν θα κοίταζαν καθόλου έξω απ' το παράθυρο.

— Βρε, δείτε τη θέα. Δείτε λίγο έξω, έλεγε η γιαγιά, δίνοντάς τους διάφορες λιχουδιές για να μαουλήσουν.

— Ναι, γιαγιά, ωραία είναι, μουρμούριζε ο Μιχάλης με τη μύτη του ακόμα κολλημένη στο PSP.

Χωρίς να το καταλάβουν, έφτασαν κιόλας στον σταθμό της Καλαμάτας. Τα κτίρια είχαν αλλάξει, ο ουρανός έμοιαζε ακόμα πιο απέραντος. Μέχρι και ο αέρας τούς φάνηκε διαφορετικός από της Αθήνας. Σαν να τους καλούσε η αλμύρα της θάλασσας να πάνε για μια βουτιά στον Μεσσηνιακό Κόλπο. Ο Βασίλης ήταν έτοιμος να το προτείνει, αλλά ξεχάστηκε αμέσως όταν είδε τον θείο του τον Παναγιώτη μαζί με τον σκύλο του τον Ρούντολφ. Η γιαγιά Βασιλική δε χάρηκε καθόλου.

—Βρε, Παναγιώτη, τι το 'φερεις αυτό το θηρίο μαζί σου;

—Έλα βρε, μάνα, εσύ αφήνεις τα παιδιά σου μόνα τους;

Ο Ρούντολφ ανέβηκε πάνω στα δύο παιδιά με έναν πήδο και παραλίγο να τους ρίξει κάτω. Η χαρά των αγοριών ήταν απερίγραπτη. Χάιδεψαν και έπαιξαν με τον Ρούντολφ, το γκρι Ροτβάιλερ, όση ώρα χρειάστηκε να φορτώσουν οι υπόλοιποι το τζίπ του θείου τους.

—Θα κάτσει μαζί μας στο αμάξι, ανακοίνωσε ο Βασίλης με χαρά.

—Δεν έχεις και άλλη επιλογή, σχολίασε η γιαγιά με εμφανή απέχθεια προς το τεράστιο σκυλί.

Η απόδραση από την Αθήνα είχε σχεδόν ολοκληρωθεί. Ξεκίνησαν προς την έξοδο της πόλης της Καλαμάτας στον δρόμο για τη Σπάρτη. Στα μισά της διαδρομής βρισκόταν η Αλαγονία, στους πρόποδες του Ταϋγέτου, στην πλαγιά του βουνού. Τόσες φορές τους είχε πει ο παππούς την ιστορία του βουνού του, του τόπου του, του χωριού του. Η Αλαγονία είναι αρχαίο όνομα, αφού στην ελληνική μυθολογία ήταν κόρη του Δία και της Ευρώπης, νύμφη για την ακρίβεια. Αφού έλαβε η αρχαία πόλη αυτό το «υπέροχο όνομα» όπως έλεγε ο παππούς, αποχώρησε από την κυριαρχία της Σπάρτης, όπου ανήκε, και συγχωνεύθηκε με τη συμπολιτεία δεκαοχτώ αρχαίων πόλεων, τους ελεύθερους Λάκωνες ή αλλιώς το «Κοινό των

Ελευθερολακώνων». Για πέντε ολόκληρους αιώνες αναπτύσσονταν οι δεκαοχτώ πόλεις στην περιοχή του Λακωνικού Κόλπου και δυτικά του Ταΐγету.

Σε στρατηγική θέση ανάμεσα στη Σπάρτη και την Καλαμάτα, η Αλαγονία πάντα εξουσιαζόταν είτε από Λάκωνες είτε από Μεσσήνιους. Και καθώς τον 8ο αιώνα μ.Χ. την κατείχαν οι Σλάβοι, άλλαξαν το «υπέροχο όνομα» της Αλαγονίας και την ονόμασαν Σίτσοβα. Πόσο χαίρεται ο παππούς Μιχάλης να λέει ότι το 1927 άλλαξε το όνομα του χωριού του πάλι σε Αλαγονία.

— Μα, Σίτσοβα; Τι όνομα κι αυτό; ρωτούσε με απορία. Ενώ τώρα γεμίζει το στόμα με ποίηση... Αλαγονία...

Ο παππούς πήρε μια βαθιά ανάσα με καθαρό βουνίσιο αέρα. Οι πολλές στροφές δεν τους ενόχλησαν καθόλου. Έκαναν τον Ρούντολφ να χαλαρώνει πάνω τους ακόμα περισσότερο. Τα δύο αδέλφια τον είχαν αγκαλιά και όλο τον χαίδευαν και του μιλούσαν. Ο Μιχάλης ονειρευόταν τον εαυτό του ως Ελευθερολάκωνα. Ελεύθερος στο βουνό να κάνει ό,τι θέλει....

— Βρε παιδιά, κοιτάξτε λίγο έξω απ' το παράθυρο. Χάνετε την ομορφιά της φύσης, παραπονιόταν πάλι η γιαγιά.

— Ξανανιώνω όποτε ανεβαίνω τούτο το βουνό, είπε ο παππούς με λαχτάρα να φτάσει στο πατρικό του σπίτι, να δει παλιούς και καλούς φίλους και συγγενείς, να κάτσει στο καφενείο στην πλατεία να πιει

τον καφέ του, να αγναντέψει το βουνό και να χαρεί την άνθηση στα περιβόλια του.

Τα αγόρια δεν έδιναν καμία σημασία, ούτε στη θέα του βουνού με τις σπηλιές και τα απάτητα εδάφη. Μέχρι που πήρε το αυτί τους κάτι που είπε ο θεός Παναγιώτης.

— Ακούσατε τα νέα για τον γερο-Φαφούτη;

— Όχι, τι; ρώτησε ο παππούς όλο περιέργεια.

Ο Μιχάλης πετάχτηκε γελώντας.

— Ο γερο-Φαφούτης; Ποιος είναι αυτός;

— Ένας βοσκός που ζει μόνος του στο βουνό, εξήγησε ο θεός τους. Έβρισκε, λέει, ένα σωρό σκορπισμένες λίρες τόσα χρόνια στο βουνό και τελικά έκανε τεράστια περιουσία. Τα εξαργύρωσε και τώρα ζει στην Καλαμάτα σαν βασιλιάς.

— Τι; Και έφτιαξε τα δόντια του; ρώτησε ο Μιχάλης.

— Πού βρήκε τις λίρες, θείε; ρώτησε με ενδιαφέρον ο Βασίλης.

Είχε ακούσει ιστορίες για θησαυρούς, αλλά για σκορπισμένες λίρες στο βουνό ποτέ.

— Είναι παλιά ιστορία..., ξεκίνησε ο παππούς.

— Μας αρέσουν οι ιστορίες! πετάχτηκε ο Μιχάλης και έτσι συνέχισε ο παππούς να λέει:

Λίγα χρόνια μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, λέγεται ότι περνούσε ένα αεροσκάφος γεμάτο χρυσάφι, γεμάτο λίρες, δηλαδή. Ξαφνικά έπαθε βλάβη και έπεσε στο βουνό. Να εκεί, βλέπετε την κορυφή;

Εκεί στη Ρογκοζονίτσα. Οι λίρες σκορπίστηκαν χιλιόμετρα μακριά. Έτρεξαν βοσκοί που βοσκούσαν τα ζα¹ τους στο σημείο εκείνο και μάζεψαν όσες λίρες μπορούσαν. Γιατί αμέσως πλάκωσαν οι αντάρτες και βούτηξαν όλο το χρυσάφι. Πού το έκρυψαν, αν το χρησιμοποίησαν όλο, κανείς δεν ξέρει. Όμως, φαίνεται ότι τόσα χρόνια που ζούσε ο γερο-Φαφούτης σαν ερημίτης στο βουνό, κάτι είχε καταφέρει να μαζέψει. Βρε, τον γερο-Φαφούτη! είπε ο παππούς Μιχάλης χτυπώντας δυνατά το πόδι του.

— Όστε υπάρχει και δεύτερος θησαυρός; ψιθύρισε ο Βασίλης στον αδελφό του.

Ο Μιχάλης κούνησε καταφατικά και συνωμοτικά το κεφάλι του. Μάλλον κατάλαβε και ο Ρούντολφ γιατί του έδωσε ένα περιποιημένο γλείψιμο στο μάγουλο.

Φτάνοντας στην Αλαγονία, αυτά που κατέκλυσαν πρώτα τις αισθήσεις των παιδιών ήταν οι ήχοι των τζιτζικιών και του νερού του αυλακιού που έρεε κάτω απ' τα βάτα, πλάι στα καλντερίμια. Μόλις έφτασαν στο σπίτι, οι ανθισμένες ορτανσίες και η σκιά της κληματαριάς που σκέπαζε το μπαλκόνι ήταν οι πρώτες εικόνες που θύμιζαν χωριό. Οι μυρωδιές ήταν οι γνωστές: ένα μείγμα από καθαρό βουνίσιο αέρα και κοπριά γαιδάρων. Αλλά τίποτα δεν τους ενοχλούσε στην Αλαγονία. Τα αγόρια έτρεξαν στο αγαπη-

1. Ζώα

μένο τους σημείο χωρίς δεύτερη σκέψη. Ανέβηκαν με δυο άλματα στο δεντρόσπιτό τους να δουν σε τι κατάσταση βρισκόταν.

— Τέλεια! Μόνο καθάρισμα θέλει, είπε ο Βασίλης.

— Και λίγα έπιπλα, πρόσθεσε ο Μιχάλης.

Αφού ετοιμάζονταν να φτιάξουν το δικό τους σπιτικό, ενώ η γιαγιά και ο παππούς τακτοποιούσαν το πραγματικό σπίτι, άκουσαν γέλια από το απέναντι σπίτι, κοριτσιίστικα γέλια.

— Οχ, όχι! είπε αυθόρμητα ο Βασίλης.

Και πάλι ο Μιχάλης κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και συνωμοτικά. Αμέσως κρύφτηκαν μέσα στο δεντρόσπιτο, ενώ κρυφοκοίταζαν από το παράθυρο.

— Καλωσήρθατε, γείτονες! φώναξε μια κυρία από το απέναντι μπαλκόνι.

— Καλώς σας βρήκαμε, απάντησε η γιαγιά και αμέσως ξεκίνησε για το γειτονικό σπίτι.

Ακολούθησαν γέλια και φιλιά. Και φυσικά αυτό που περίμεναν να ακούσουν τα δύο αγόρια.

— Είναι εδώ και η Ευφροσυνούλα μου! είπε η γειτόνισσα.

— Α, τότε να φωνάξω τα παιδιά! είπε η γιαγιά Βασιλική όλο χαρά. Παιδιά, παιδιά! Είναι εδώ και η Σύνη, η εγγόνα της θεια-Γαρυφαλιάς!

Τα αγόρια έσκυψαν το κεφάλι τους ακόμα περισσότερο.

— Παιδιά! Μα, πού πήγαν; αναρωτήθηκε η γιαγιά. Καλά, θα τους στείλω μετά αποδώ να παίξουν.

Αυτό το «να παίξουν» με τη Σύνη δεν τους άρεσε καθόλου. Μα, καθόλου. Το τελευταίο άτομο που ήθελαν να δουν σε ολόκληρο το χωριό ήταν η Σύνη, η εγγόνα της θεια-Γαρυφαλιάς. Η Σύνη με τη μικρή της μυτούλα που κοίταζε όλο ψηλά, με τα κοντά της μαλλάκια και τα μικρά κατασκοπευτικά της ματάκια... έμοιαζε με ξωτικό. Ή μάλλον με λυκοκαντζαράκι όπως ονομαζόντουσαν τα καλικαντζαράκια στην Αλαγονία. Το πόσο εκνεύριζε τα δύο αδέλφια δε λεγόταν.

— Τώρα, τη βάψαμε, φίλε, μурμουρίσε ο Μιχάλης.

Έμειναν εκεί κάμποση ώρα, μέχρι που τους βρήκε ο παππούς και τους μάζεψε. Είχε διαίσθηση ο παππούς. Αφού ήταν δικός τους, μέλος της ΟΦΕ.

— Πάμε μια βόλτα στο ποτάμι, κρυφά μη μας ακούσουν, τους είπε με το ίδιο συνωμοτικό ύφος που διατηρούσαν μεταξύ τους. Έχω κάτι πολύ ωραίο να σας δείξω.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.

Ο θησαυρός του Ταϋγέτου

Ο Μιχάλης και ο Βασίλης, τα δίδυμα, έχουν μια πολύ αγαπημένη ασχολία, πέρα από το μπάσκετ και τη σκανταλιά: την εξερεύνηση. Χάρη στον παππού τους, το τρίτο μέλος της Ομάδας Φυσικής Εξερεύνησης που έχουν δημιουργήσει μαζί, τα αδέρφια λατρεύουν την περιπέτεια, τα αινίγματα και φυσικά να ανακαλύπτουν τις εκπλήξεις που τους ετοιμάζει ο παππούς τους.

Κάνουν όμως την πιο συναρπαστική εξερεύνηση αυτό το καλοκαίρι στο χωριό του παππού, την Αλαγονία. Ο χάρτης που πέφτει στα χέρια τους και η πίστη τους στην ύπαρξη θησαυρού στο Σιδεροβάγενο τους οδηγούν σε μια συναρπαστική περιπέτεια στους πρόποδες του Ταϋγέτου, για να ανακαλύψουν... τίποτε άλλο πέρα από την αλήθεια.

**Ήραγε υπάρχει στ' αλήθεια
ο θρυλικός θησαυρός του Σιδεροβάγενου;**

Θέμα: Ταξίδια στην Ελλάδα – ΤΑΨΓΕΤΟΣ

www.minoas.gr

